

**tussen
haakjes**

**voor bezinning en gebed
Kerstmis vieren
2011 ■■■■■■**

Tips vooraf

Bespreek vooraf de kerstviering in het bestuur. Niet alleen de feestmaaltijd en de animatie, maar ook de bezinning of viering. Samen verantwoordelijk maar met een goede taakverdeling.

Een adventskrans is op zijn plaats. Je kan vooraf samen een adventskrans maken. Gebruik daarvoor bijvoorbeeld de kaarsen van Welzijnszorg.

Je kan ook de DVD van de campagne van WZZ tonen (of een deeltje eruit).

De (politieke) actie kan je ondersteunen door de petitie te laten tekenen of een omhaling organiseren ten voordele van wzz.

In de liturgiemap van WZZ vind je heel wat bruikbaar materiaal:
www.welzijnszorg.be

WZZ geeft ook een klein bezinningsboekje uit met teksten rond het thema.

Ook op de adventskalender staan heel wat teksten en verhalen die je kan gebruiken in je viering.

Adventsvieringen en Kerstvieringen kan je ook vinden op
www.4ingen.be

Een mooie versierde zaal zal zeker bijdragen tot een mooi kerstfeest: een kerstboom, kerststal...

De tafel kan je versieren met een kerstwens geschreven op een kerstster of kerstboompje. Deze wens kan ook op het einde worden meergegeven.

Kerstliedjes brengen ons zeer goed in kerstsfeer. Samen gezongen of op CD, geen kerstfeest dat zonder kan.

Op sommige plaatsen is het misschien mogelijk om de kinderen van de school te betrekken om kerstversiering te maken of kerstliedjes te komen zingen.

Welkom en inleiding

- 1 Goede vrienden, hartelijk welkom op ons kerstfeest.
Weer zijn we samen om op weg te gaan naar het licht.
Weer zijn we samen om na te denken en ons te bezinnen.
Wij willen ons herbronnen, teruggaan naar het begin.
We willen opnieuw de boodschap beluisteren van de eenvoud,
van de dienstbaarheid, van de liefde, van de vrede.
Weer zijn we samen om te vieren dat God bij ons is.
Weer zijn we samen om elkaar te ontmoeten,
om God te ontmoeten die mens geworden is.
Weer zijn we samen om Kerstmis te vieren.

Wij herdenken dat een kind geboren is.
Een kind dat ons iets te zeggen heeft
en dat blij is dat wij hier zijn.

In die verwachting, dat God de mens en de mens God zal
ontmoeten zijn we hier samengekomen.

- 2 Beste OKRA-vrienden,
Hartelijk welkom op onze advents- en kerstbezinning.
We zijn hier samen als mensen van goede wil.
Laten we ons samen bezinnen rond de betekenis van de ad-
vent en wat Kerstmis voor ons vandaag zou kunnen beteke-
nen.
Laten we samen bidden, samen muziek beluisteren, samen
zingen, maar ook elkaar, het kindje Jezus, de kerststal, God
beluisteren om zo samen te bouwen aan zelf meer mens wor-
den en zelf meer mens zijn voor elkaar en voor velen.

3 De advent nodigt ons uit om ons voor te bereiden op het kerstfeest. De advent is verwachtingsvol uitkijken naar onze God, die wil binnenkomen in ons leven, in ons hart weerloos als een kind, een kerstekind.

Daarom worden wij uitgenodigd om ons hart klaar te maken op Gods komst, om Jezus, om de Liefde in ons leven te laten geboren worden, om de tekens van nieuw leven, van echt leven die ons hart verwarmen, ons echt gelukkig maken te leren zien.

Daarom worden we ook uitgenodigd om waakzaam te zijn, want zoals men niet weet wanneer een kind gaat geboren worden, zo weten wij ook niet wanneer God in ons leven wil komen in een arme, een zieke, een eenzame, in iemand die ons vreemd is en die op onze hulp, onze genegenheid, onze vriendschap hopen.

Laten wij ons voorbereiden op Kerstmis, op Gods komst door ons aandachtig luisteren, onze waardering, ons helpen, door anderen trachten gelukkig te maken, dan zal ons hart verwarmd worden, dan zal er echte kerstvrede in ons hart zijn, zullen we ons – ondanks alles – gelukkig voelen.

Advent

Vier weken hebben we gewacht.
Vier weken die we advent noemen.
Vier weken waarin we leven
van twijfel naar zekerheid,
van hulpeloosheid naar hoop,
van weemoed naar blijdschap,
van duisternis naar licht.

Advent is leven in de schemer
en de koesterende warmte van de verwachting.

Advent is leven naar het licht,
naar de blijdschap, naar de vervulling,
naar de zekerheid van een grote vreugde.

Advent is geloven in de belofte,
in het nieuw, in de schoonheid,
in de liefde die alles overstijgt.

Advent is groeien naar het geloof
in de nieuwe mens die ons de hand reikt
en op weg helpt naar de liefde die ons verwarmt en verblijdt.

Advent is geloven in de boodschap van het goede.
Weten dat het kan: geluk, vrede, vreugde,
voor die van goede wil zijn.

Schuldbelijdenis

- 1 Wij gaan de weg van het leven. Elke dag.
Elke dag is nieuw en anders.
Elke dag is er een van vervulling.
Elke dag is een stap naar de betrachting
dat we toch iets goed willen maken
van ons leven, voor onszelf en voor de anderen.

- 2 Wij gaan de weg van ons leven. Elke dag.
Niet elke dag schijnt de zon.
Niet elke dag is er blijheid.
Er is soms mist, regen of wolken.
Toch blijft ons hart hunkeren
naar licht, warmte, goedheid, schoonheid.

- 3 Wij gaan de weg van ons leven. Elke dag.
Elke dag werken wij aan ons leven.
wij zelf maken het met onze wil,
ons verstand, ons hart, onze handen.
Zoals de beeldhouwer de klei kneedt
tot een beeld, met kunde en verbeelding,
zo kneden wij ons leven opdat het goed zou zijn en mooi.

Heer, Gij weet dat we het goed bedoelen, maar dat we zwakke mensen zijn. Geef ons de moed om dat in te zien. Geef ons de kracht om altijd weer te herbeginnen met goed te zijn en goed te doen. Help ons mekaar van harte vergeving te schenken. Help ons verder Heer, de weg te gaan van goedheid en liefde.

Gebeden

- 1 Menslievende God,
vandaag toont Gij opnieuw
hoe groot uw liefde voor ons is.
In een klein en weerloos kind
wilt Gij onder ons aanwezig zijn.
Wij bidden U: open ons hart
opdat wij uw boodschap vandaag
duidelijk verstaan en er ook naar leven.
Dat wij licht en warmte delen
met zo velen die in de kou staan.
Dat vragen wij U door Christus onze Heer.--Amen
- 2 Heer, help ons te geloven in een nieuwe toekomst
vol warmte, zachtheid en liefde.
Heer, help ons te leven
vanuit het geloof dat Gij
geen andere handen hebt, dan mensenhanden,
onze handen
geen andere voeten, dan mensenvoeten,
onze voeten
geen ander verstand dan dat van ons,
geen ander hart dan ons hart,
om deze wereld, onze wereld,
meer bewoonbaar te maken
voor wie ziek, arm, eenzaam of verdrietig is
en die op onze hulp, onze genegenheid,
onze vriendschap rekenen.
Heer, geef ons de kracht om hieraan mee te werken.

Lezingen

Kerststal

Mocht je een beetje gelijken op de figuren
uit de kerststal ...

Een beetje op Maria
meewerkend met Gods genade
naar haar ja-woord en in groot geloof.

Een beetje op Jozef
dat je iets mag hebben van de bescheidenheid
en de trouw waarmee hij zijn verantwoordelijkheid
heeft gedragen.

Een beetje op de engelen
boodschappers van goed nieuws, van vrede,
vreugde en geluk.

Een beetje op de herders
die hun schapen leiden en beschermen.

Een beetje op de ezel
één en al oor, luisterbereid en veel verdragend
mocht je iets hebben van zijn koppige trouw
om door te zetten op de goede weg.

Een beetje op de os, het dier dat trekt,
want trekkers zijn er nodig, voortrekkers en spoortrekkers.

En veel, heel veel op het kind
dat ook in jou iets mag doorstralen van het echte
leven en dat jouw liefde onweerstaanbaar wordt,
iedereen verwarmend.

Een brief van Jezus

Goede dag, zoals jullie weten, nadert mijn verjaardag. Ieder jaar is er een groot feest voor mij. En ik ben er van overtuigd dat dit feestelijk gebeuren ook dit jaar zal plaatsvinden.

In die periode gaat iedereen 'shoppen', iedereen koopt geschenken. Er is volop reclame op de radio, TV en in de winkels en dat vermeerdert nog naarmate mijn verjaardag nadert.

Het doet wel deugd te weten dat - tenminste één keer per jaar - vele mensen blijkbaar nog aan mij denken. Dank u wel!!!

Maar toch ...

Als mensen in de beginperiode nog bleken te begrijpen waar het kerstfeest echt om gaat, en dat ze niet bang waren om zelf ook de handen uit de mouwen te steken voor de anderen, dan merk ik nu dat de meeste mensen zich minder en minder schijnen te herinneren wat de precieze reden is van dit feest. Families en vrienden komen inderdaad samen om zich te amuseren, maar ze kennen de 'ware' betekenis van het feest niet meer.

Zo herinner ik mij dat er vorig jaar een groot banket plaatsvond. De tafel was gedekt met uitgelezen spijzen, met cava of champagne, met tapa's en oesters, met taarten, met fruit en chocolade. De kamer was schitterend versierd, met een dennenboom, helemaal uitgedost met gouden ballen en lichtjes.

Onder de kerstboom lagen pakjes in verschillende grootte en met strikken erom heen.

Maar weet je wat zo raar was? Ik was niet uitgenodigd!!!

In theorie was ik de eregast, maar niemand had aan mij gedacht en dus hadden ze me geen uitnodiging gestuurd.

Ze lieten me buiten staan (net zoals 2000 jaar geleden) en sloegen de deur voor mijn neus dicht.

Omdat ze me niet uitgenodigd hadden, besloot ik van op straat door de verlichte vensters alles te volgen.

Iedereen dronk overvloedig, sommigen zelfs een beetje té veel.

Anderen haalden grappen uit om iedereen te doen lachen.

Kortom, het was een geslaagd feest voor de aanwezigen.

Als topmoment van de avond deed een dik heerschap zijn intrede, gekleed in een rood pak en een witte baard. Hij lachte en wuifde naar iedereen en ging toen in de sofa zitten.

De kinderen dansten en juichten: ‘Kerstman! Kerstman!’

Het leek alsof het feest ter zijner ere plaatsvond!?

Om middernacht begonnen ze elkaar te omhelzen en te zoenen.

Daar stond ik dan, op straat... Niemand kwam mij omhelzen...

Toen begonnen ze geschenken uit te wisselen.

De pakjes werden één voor één opengemaakt, met de grootste opwinding tot gevolg.

Ik keek onder de boom, maar er lag geen enkel pakje meer. Zelfs dat hadden ze uit het oog verloren, een pakje voor het kerstkind.

Toen begreep ik pas, dat ik op mijn eigen feest niet gewenst was.

Ik ben dan maar stilletjes vertrokken.

Ieder jaar wordt het erger: de mensen denken alleen nog aan eten en drinken en cadeautjes.

En niemand denkt nog aan hoe het ooit begon.

Mijn grootste wens voor het kerstfeest dit jaar is dat jullie mij terug willen opnemen in jullie leven, dat jullie mij zouden herkennen in het gelaat van de uitgestotene, de herders van deze tijd.

Talrijk zijn degenen die dit vorig jaar vergeten waren.

Misschien moet ikzelf dit jaar een feest organiseren.

Ik hoop dat jullie er talrijk aanwezig zullen zijn.

Weet dat ik veel van jullie hou!

Jezus.

Een witte Kerst - Een kerstverhaal van Godfried Bomans

Er was eens een man die het kerstfeest grondig wilde vieren. Hij haalde een laddertje uit de schuur en spande langs het plafond de rode papieren slingers die daarvoor garant zijn. Aan de lamp hing hij een van die rode bellen, die opgevouwen weinig lijken, maar naderhand nog aardig meevallen. Toen dekte hij de tafel. Hij had hiervoor urenlang over drie winkels verdeeld in de rij gestaan, maar het zag er dan ook goed uit. Naast elk bord stak hij ten slotte een kaarsje aan, waarvan je er tien in een doos koopt, en klapte in zijn handen. Dit was het teken om binnen te komen. Zijn vrouw en kinderen, die al die tijd in de keuken elkaar met een verlegen glimlach hadden aangekeken, kwamen bedremmeld binnen.

‘Nee maar,’ zeiden ze, ‘dat had je niet moeten doen.’

Maar omdat hij het toch gedaan had gingen ze blij zitten en keken elkaar warm aan.

‘En nu gaan we niet alleen smullen,’ zei de man, ‘we moeten ook beseffen wat er nu eigenlijk gebeurd is.’

En hij las voor hoe Maria en Jozef alle herbergen afliepen, maar nergens was er plaats. Maar het kind werd ten slotte toch geboren, zij het in een stal. En toen begonnen ze te eten, want nu mocht het, al was er dan veel ellende in de wereld.

‘Kijk,’ zei de man ‘dat is nu Kerst vieren en zo hoort het eigenlijk.’ En daarin had hij gelijk. En zij verwonderden zich over de hardvochtigheid van al die herbergiers, maar het was ook tweeduizend jaar geleden moet je denken, zo iets kwam nu niet meer voor. En op dat ogenblik werd er gebeld.

De man legde de banketstaaf die hij juist aan de mond bracht, verstoord weer op zijn bord.

‘Dat is nu vervelend,’ zei hij, ‘er is ook altijd wat.’ Hij knoopte zijn servet los, sloeg de kruimels van zijn knie en slofte naar de voordeur.

Er stond een man op de stoep met een baard en heldere, lichte ogen. Hij vroeg of hij hier ook schuilen mocht, want het sneeuwde zo. Het was namelijk een witte Kerst, dat heb ik nog vergeten te zeggen, hoe kan ik zo dom zijn. De beide mannen keken elkaar een ogenblik zwijgend aan en toen werd de een door een grote drift bevangen. ‘Uitgerekend op Kerstmis,’ zei hij, ‘zijn er geen andere avonden.’ En hij sloeg de deur hard achter zich dicht. Maar terug in de kamer kwam er een vreemd gevoel over hem en de tulband smaakte hem niet. ‘Ik ga nog eens even kijken,’ zei hij, ‘er is iets gebeurd, maar ik weet niet wat.’ Hij liep terug naar de stoep en keek in de warrelende sneeuw. Daar zag hij de man nog juist om de hoek verdwijnen, met een jonge vrouw naast zich, die zwanger was.

Hij holde naar de hoek en tuurde de straat af, maar er was niemand meer te zien. Die twee leken wel in de sneeuw te zijn opgelost. Want het was, zoals gezegd, een witte Kerst. Toen hij weer in de kamer kwam zag hij bleek en er stonden tranen in zijn ogen. ‘Zeg maar even niets,’ zei hij, ‘die wind is wat schraal, het gaat wel weer over.’ En dat was ook zo, men moet zich over die dingen kunnen heen zetten. Het werd nog een heel prettig kerstfeest, het was in jaren niet zo echt geweest. Het bleef sneeuwen, de hele nacht door en zelfs het kind werd opnieuw in een schuur geboren.

Evangelie: Lucas 2, 1-14

In die dagen kwam er een besluit van keizer Augustus: ‘In heel het rijk wordt een volkstelling gehouden!’

Alle mensen gingen op reis, want ieder moest zich laten inschrijven in zijn stad van herkomst. Ook Jozef ging op weg om zich met zijn vrouw Maria te laten inschrijven. Hij trok van Nazaret in Galilea naar Betlehem, het stadje waar koning David was geboren. Want Jozef stamde af van David.

Maar Maria was zwanger, en toen zij in Betlehem waren aangekomen, brak de dag aan dat zij haar kind ter wereld zou brengen. Zij baarde een zoon, haar eerstgeborene. zij wikkelde hem in doeken en legde hem in een kribbe, een voederbak voor dieren. In de herberg hadden zij geen onderdag gevonden.

Die nacht, niet ver vandaar in het open veld, bewaakten herders hun kudde. Plots stond een engel van de Heer bij hen, en ze werden omstraald door de glans van Gods heerlijkheid. Ze werden bang, maar de engel zei:

‘Vrees niet! Grote vreugde kom ik jullie melden, vreugde voor heel het volk. Heden is in de stad van David een redder voor jullie geboren: Christus de Heer! Hieraan is hij te herkennen: jullie zullen een pasgeboren kind vinden dat in doeken is gewikkeld, het ligt in een kribbe.’

Opeens stond daar een heel koor engelen. Ze zongen Gods lof:

‘Eer aan God in den hoge!
En vrede op aarde
voor de mensen die Hij liefheeft!’

Van boeren, engelen en herders

De mensen mopperden. Die domme Romeinen waren blijkbaar weer eens de tel kwijt geraakt en dus moesten al hun onderdanen zich laten registreren. Niet zomaar in hun eigen dorp, maar in de streek waar hun familie oorspronkelijk vandaan kwam. Soms was dat dicht bij huis, maar voor velen hield het in dat ze een hele reis moesten maken, met alle gedoe en overlast vandien. En dat allemaal voor een paar papieren waar niemand het nut van inzag. Behalve de Romeinen wellicht, want die zouden de telling wel gebruiken om de belastingen omhoog te jagen.

Voor Jozef en Maria, een jong koppeltje uit Nazaret in Galilea, kwam de volkstelling wel héél ongelegen: Jozefs voorouders stamden af van David en al Davids nakomelingen moesten naar Betlehem om zich in te schrijven. Betlehem, de stad van koning David, lag echter in Judea, een heel eind van Galilea vandaan.

Jozef zuchtte, voor de zoveelste keer, en keek naar zijn verloofde terwijl ze hun reistas klaarmaakte. Haar dikke buik zat haar steeds meer in de weg, het zou niet lang meer duren voor de baby kwam. De zware reis naar Judea was in haar toestand totaal niet meer verantwoord, vond hij, maar Maria glimlachte alleen en zei: ‘Het komt wel goed, Jozef, maak je geen zorgen.’ En hij zuchtte opnieuw. Ze kon zeggen wat ze wilde, zich zorgen maken deed hij toch.

Ze gingen dus op weg en wat hij gevreesd had, gebeurde: ze waren in de buurt van Betlehem toen Maria’s water brak.

Haar weeën kwamen door met steeds kortere tussenpozen.

‘Jozef, toe, haast je! De baby komt!’ smeekte ze. Ze hield zich kranig maar haar stem klonk flauwtjes.

Jozef besloot de volkstelling voorlopig te laten voor wat ze was, het was nu vooral zaak een kamer te vinden, met een bed

voor zijn vrouw. Hij klopte aan bij herbergen, pensionnetjes en eenvoudige hotels, maar door de volkstelling waren er zoveel reizigers op weg dat er nergens nog een kamer te vinden was.

Het laatste daglicht was al lang verdwenen toen ze passeerden aan een boerderijtje net buiten de stad. Hier of nooit, dacht Jozef, anders wordt ons kind in het midden van de straat geboren. Hij rende naar de boerderij en bonsde op de deur. De deur opende op een spleetje, twee achterdochtige ogen keken hem aan.

‘Wat kom jij hier zo laat nog zoeken, vreemdeling?’

‘U moet ons helpen, meneer, alstublieft! Mijn vrouw staat op bevallen en we vinden nergens onderdak!’ smeekte Jozef.

De deur ging een beetje verder open en een bonkige kop werd naar buiten gestoken. De boer gluurde naar de vrouw, die een krampachtig glimlachje forceerde maar zich aan de arm van haar man moest vastklampen van de pijn. Hij krabde zich in de weinige haren die hij nog had en knikte dan. ‘Hier in huis is geen plaats. Maar hierachter in de stal kunnen jullie misschien overnachten. Als dat goed genoeg is tenminste.’

Maria zuchtte opgelucht. ‘Voor ons is alles goed genoeg. U bent onze reddende engel, meneer.’

Achter het huis vonden ze de stal, zoals de boer had gezegd. De poort sloot niet goed en ze moesten het stro delen met een os en een ezel, maar tijd om daarbij stil te staan hadden ze niet, want de bevalling liet nu niet meer op zich wachten. Als een volleerde vroedvrouw hielp Jozef zijn eerstgeborene ter wereld en toen hij eindelijk, na de zorgen van een zware dag, met het kind in zijn handen stond, stroomden de tranen hem over de wangen.

‘Liefste,’ zei hij, ‘je hebt een zoon. Een prachtige zoon, een enige zoon.’ En zachter dan ooit een vader had gedaan, legde hij de jongen in haar armen.

Maria straalde van geluk. Op heel de wereld was geen plaats waar ze op dit moment liever wilde zijn, in de warmte en geborgenheid van zoveel liefde.

Niet ver daar vandaan hadden enkele herders halt gehouden voor de nacht. Zoals gewoonlijk overnachtten ze in het open veld, dicht bij hun kudden, om een oogje in het zeil te houden. Nadat ze hun kampvuur hadden gedoofd en hun dekens uitgerold, wensten ze elkaar een goede nacht. Maar hun ogen waren amper dicht toen één van hen (de jongste, want die had nog de beste oren) riep: ‘Hoor eens, mannen! Daar is precies ergens een baby aan het huilen!’

Eén van de anderen gooide zich op zijn zij en bromde: ‘Wannes, gij kunt niet tegen de wijn, gij. Ge hoort spoken, jongen! Ga slapen en zwijg!’

Toch raar, zo’n schreiend spook, dacht Wannes nog, maar hij trok zijn deken over zijn hoofd en dacht aan mooiere dingen. Aan zijn meisje Elsa, die thuis op hem wachtte. Elsa, met haar stralende ogen en haar hemelse glimlach, en als ze zong, was ze net een engel. Zo mooi, zo...

Gelukzalig sliep Wannes in, maar plots schoot hij weer wakker. Of nee, niet wakker, dat kon niet, want hier stond ze, vlakbij, zijn Elsa. Dat kon niet anders dan een droom zijn. Haar lange blonde lokken, haar lieve gezichtje en haar lach waarin hij weg kon zinken. Hij richtte zich op en wilde haar in zijn armen sluiten. De stralende gedaante spreidde de handen en kwam dichterbij. Een helder licht straalde, als stond ineens de zon weer aan de hemel.

Wannes schrok zich een breuk. Dit was Elsa helemaal niet! Hij vloog overeind en schudde zijn makkers door elkaar. ‘Kobe! Pierke! Word wakker! Een spook! Een écht spook!’

De herders wreven de slaap uit hun ogen. Rillend van schrik kropen ze dicht bij elkaar en zeker zouden ze een kruisteken hebben geslagen als ze geweten hadden wat dat was.

Maar de stralende figuur glimlachte alleen en sprak: ‘Jullie moeten niet bang zijn, vrienden, ik heb alleen maar goed nieuws. Voor jullie en voor iedereen die het wil horen. Want vandaag is hier, in de stad van David, een zoon geboren die jullie allemaal zal redden. Hij is de Messias, degene die de weg zal zijn voor wie zoekt, de waarheid voor wie twijfelt, het leven voor al wat sterfelijk is. Haast u en ga hem groeten, want hij wacht op jullie! In een tochtige stal hier in de buurt zullen jullie hem vinden, in doeken gewikkeld in een voederbak.’

Pierke en Kobe waren te zeer ontdaan om te begrijpen wat hun werd gezegd, maar Wannes knikte. Hij wist: het is wààr! Ik heb hem gehoord vannacht, hij lag te schreien in het donker. En het was geen spook, maar het kind dat alles zal veranderen. Hij is vanuit de hemel gekomen en hij wacht op ons. Het is toch niet te geloven...

[Hilde Pinnoo,
vrij naar Lucas 2, 1-13]

Voorbeden

We vieren de blijde boodschap. Kom laat ons licht maken, in ons hart, voor onszelf en licht voor ons OKRA-trefpunt en onze parochie, licht voor allen in deze wereld die hunkeren naar de schittering van de ster.

- 1 We steken het licht aan van de verwachting. Dat er altijd mensen mogen zijn die blijven hopen en verwachten dat mensen om elkaar bekommerd zijn en lief en vriendelijk zullen zijn.

We steken het licht aan van de **verwachting**.

(een kaars wordt aangestoken)

- 2 We steken het licht aan van de eenvoud en de zachtmoedigheid. We helpen daarmee de eenvoudige mensen die er niet om geven of anderen het merken dat ze God willen zijn. We maken licht voor hen die ongestoord hun weg gaan, die durven uitkomen voor hun idealen, die met zachte moed de wereld trotseren en hem leefbaar maken.

We steken het licht aan van de **eenvoud en de zachtmoedigheid**.

(een tweede kaars wordt aangestoken)

- 3 We steken het licht aan van de liefde.
zo maken wij het gemakkelijker voor de mensen die kunnen liefhebben, die zichzelf geven aan mekaar met hart en ziel.

We steken het licht aan van de **liefde**.

(een derde kaars wordt aangestoken)

- 4 We steken het licht aan van de vrede.
Misschien verlichten wij het verstand van staatslieden, zodat zij inzien dat oorlog nooit een oplossing is. En we maken licht voor ons allemaal, zodat we goed zijn voor mekaar, niet afgunstig. Zo ziet ieder mens de ander als zijn naaste.
We steken het licht aan van de **vrede**.
(een vierde kaars wordt aangestoken)
- 5 En bovenal steken we het licht aan van de vreugde.
Dat het in ons mogen branden van blijdschap, dat we kunnen en mogen lachen en spelen en zingen, dat leven ons leven beheerst.
We steken het licht aan van de **vreugde**.
(een vijfde kaars wordt aangestoken)

Onze Vader

Kerstmaaltijdgebed

Heer Jezus Christus, vandaag zegt Gij tot ons:
‘Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil!’

Daarom bidden wij: laat ons nooit in de steek, maar blijf altijd bij ons. Dat wij mensen worden van goede wil en zo samen vrede vinden rond deze tafel, waar wij mogen genieten van de gezelligheid en het lekkere eten.

Zegen ons zodat wij voor mekaar een zegen zijn op dit kerstfeest en ook al de dagen dat Gij ons het leven schenkt. Amen.

Het is Kerstmis voor ons
telkens als we een traan wegnemen bij verdriet,
als we vrede sluiten en haat vergeten,
telkens als we miserie helpen verlichten,
als wij een woord van liefde spreken.

Het is Kerstmis voor ons
telkens als we nieuwe hoop geven,
als we iets goed zeggen van onze naaste,
telkens als we een glimlach doen geboren worden,
als we ons leven kunnen aanvaarden, en ook pijn.

Het is Kerstmis voor ons
telkens als wij een zieke bezoeken en vreugde brengen,
als we ziek zijn in een geest van offer beleven,
telkens als we van het beste dat we hebben meedelen
en geven kunnen aan de mens in nood.

Het is Kerstmis voor ons
telkens als God de kans krijgt
om in ons leven mens te zijn.